Istoria comică (uneori) a SALATIEREI DE ARGINT

Istoria, bogată în anecdote, a celei mai populare competiții din sportul alb oferă, de decenii, prețios material de prelucrat pentru cronicarii specializați în tenis. Autorul rîndurilor de față n-a rezistat nici el tentației de a împărtăși cititorilor cîteva dintre momentele hazlii înscrise în cronologia faimoasei „Cupe Davis", prezentată aci foarte pe scurt.

Într-o zi a anului 1900, pe poarta magazinului de bijuterii Shrève, Crump și Low din Boston ieșea un voluminos pachet purtat cu grijă de un tînăr zvelt, pe nume Dwight-Filby Davis. Conținutul pachetului — o imensă cupă, cu forme alungite, de fapt o salatieră menită să ornamenteze colecția de argintării și porțelanuri a unei familii bogate. Era cadoul domnului Davis — diplomat de carieră — oferit doamnei Davis, cu ocazia onomasticii acesteia. Un incident între soți, cu totul banal, avea să dea însă obiectului o altă destinație.

Într-adevăr, doamnei Davis nu i-a fost pe plac salatiera de argint. Ea a refuzat cadoul. Domnul Davis, american practic, s-a gîndit că e păcat să piardă banii investiți și imediat a găsit o soluție. Pasionat sportiv și tenismen de performanță, D. F. Davis făcea parte din echipa de tenis a Statelor Unite, care trebuia să întîlnească selecționata Marii Britanii, într-un meci anual, devenit tradiție. Davis a avut ideea de a dona salatiera de argint Federației americane de tenis, făcînd-o trofeu transmisibil pentru întîlnirea sus-menționată.

Ulterior, s-au adus unele reacomodări obiectului și anume, cupa, de formă atît de curioasă, a fost montată pe un postament, la baza căruia urmau să fie gravate numele echipelor cîștigătoare. „Baza" a trebuit să fie însă succesiv mărită. Nimeni nu bănuise că, de la numai două țări cîte s-au aflat la startul „Cupei Davis", din anul de început al secolului, s-a ajuns în zilele noastre la peste 50 de echipe competitoare, din toate cele cinci continente.

A fost bine inspirată clauza de regulament a „Cupei Davis", care prevede că trofeul este challenge-perpetuu. Altfel, salatiera ar fi rămas de mult în vitrina învingătorilor din edițiile precedente. În istoria competiției există lungi serii de victorii ale țărilor care au deținut supremația în tenis. Astfel, poate fi notat că numai patru țări au reușit pînă acum să cucerească trofeul în această jumătate de secol și mai bine de întreceri pentru mult rîvnita cupă. Să le enumerăm, într-o ordine cronologică aproximativă : S.U.A. — de 19 ori deținătoare, Anglia de 9 ori, Franța de 6 ori, Australia de 22 de ori (în această listă nu este cuprinsă ediția 1968). Iată și tabelul de onoare al țărilor care au reușit să ajungă pînă în finală, acel faimos „Challenge-round", fără să poată însă cuceri niciodată trofeul : Japonia, Belgia, Italia, Mexic, Spania, India.

Explicația acestui cerc destul de restrîns de cîștigători rezidă și în prevederile regulamentare, destul de speciale, care stabilesc că țara deținătoare a trofeului joacă direct în finală și totdeauna pe teren propriu. Avantaje care, după cum se vede, contează.

Există o părere cu largă circulație asupra existenței unei hegemonii a țărilor anglo-saxone în tenis. Ea mai dăinuie încă, deși succesele recente ale unor tenismani din alte țări, mai cu seamă a celor latini, au darul să mineze tot mai mult această supremație.

De remarcat că preponderența tenismanilor englezi, americani și australieni a suferit o lungă întrerupere, încă în perioada dintre cele două războaie. Atunci s-a făcut remarcată forța tenisului francez, reprezentată în mod strălucit de către patru remarcabili campioni : Jean Borotra, René Lacoste, Jacques Brugnon și Henri Cochet. Aceștia au cucerit „Cupa Davis" în 1927, aducînd-o din Statele Unite pe pămîntul Franței, după o traversare triumfală a Oceanului. Aveau s-o mențină pînă în 1933, cînd englezii — conduși de ilustrul Fred Perry — le-au răpit-o definitiv.

Cei patru francezi au primit supranumele eroilor popularului roman al lui Alexandre Dumas și lumea tenisului îi cunoaște și acum sub numele de „Cei 4 mușchetari". Cochet ar fi fost mușchetarul Athos, Brugnon — Porthos, Lacoste — Aramis, iar veșnic jovialul Borotra — gasconul d'Artagnan. Supranumele lui Aramis dat lui René Lacoste (victorios și în două finale la Wimbledon, în 1925 și 1928) avea nu numai un substrat poetic. Era cel mai clarvăzător, cel mai calculat dintre cei patru. Fapt dovedit și ulterior, după ce a părăsit activitatea de mare performanță, cînd Lacoste a devenit un abil fabricant de articole de sport. Tricourile Lacoste sînt cunoscute pe întreg globul. Ele poartă ca semn distinctiv un tot atît de cunoscut „crocodil", marca fabricii Lacoste. Și aceasta provine tot de la o poreclă. Lui René Lacoste i se spunea „crocodilul", fiindcă apărarea sa era tot atît de greu de pătruns ca și pielea temutului locuitor al Nilului.

Vorbind despre „serii" și supremații, este de remarcat acea ultimă suită de victorii australiene care datează din anul 1950, de cînd tenismanii din „țara cangurului" dețin întîietatea, aproape fără întrerupere. Un ultim accident în această serie de victorii ale Australiei datează din 1963, cînd Cupa Davis și-a mutat domiciliul în S.U.A., dar numai pentru 12 luni, fiindcă Roy Emerson și Fred Stolle au adus-o în anul următor înapoi la Sydney, de unde n-a mai plecat pînă azi.

Un moment hazliu de la festivitatea de premiere a finalei 1964. După ce căpitanul de echipă australian, celebrul Harry Hopman, a primit trofeul, unul din echipierii săi — Roy Emerson — și-a permis o glumă. Roy l-a așezat în Cupă pe fiul său, în vîrstă de numai 6 luni, micuțul Anthony. Fotografii l-au nemuritorializat pe peliculă pe Tony șezînd în salatieră, unde se pare că se simțea foarte bine. Atracție precoce...

Debutul României în tradiționala întrecere a avut loc în anii de după primul război mondial. Prima adversară — în 1925 — a echipei noastre (formată din Nicolae Mișu și Gheorghe Lupu) a fost Danemarca. Echipa română a pierdut atunci cu 4—1 și avea să-și ia revanșa exact peste 43 de ani, la al doilea meci România-Danemarca, ediția 1968, cînd Țiriac și Năstase depășeau cu același scor formația fraților Ulrich, secondați de Jan Leschly.

Prezența tenismanilor români în „Cupa Davis" s-a făcut remarcată mai cu seamă în anii din urmă. O primă comportare onorabilă datează din 1948. Atunci, echipa României a fost la un pas de a elimina Franța, în meciul desfășurat la București. Românii conduceau cu 2—0 după prima zi, prin victoriile înregistrate de Gheorghe Viziru la Bernard Destremeau și Tache Caralulis la Marcel Bernard. Dar... speranțele noastre s-au irosit în zilele următoare, cînd francezii au obținut trei victorii la rînd : 2—3.

O comportare bună a avut echipa română în 1959, cînd țara noastră s-a calificat în sferturile de finală ale zonei europene, după o frumoasă victorie asupra Noii Zeelande, realizată prin efortul deosebit al lui Gogu Viziru și al tînărului său coechipier, Ion Țiriac. Interesante sînt și antecedentele acestei calificări. Meciul precedent fusese cîștigat de România în fața formației R.A.U., la Cairo, cu 3—2. Decisivă a fost partida dintre Gogu Viziru și Moubarek, în care românul — condus cu 6—4, 3—6, 0—6, 4—5 — a avut de luptat împotriva a nu mai puțin de 5 mecibolburi, pînă să cîștige ultimele două seturi cu 8—6 și 6—4 ! Noroc sau măiestrie ? Poate, amîndouă împreună...

Și un alt moment interesant din participările românești la „Cupa Davis". Un meci a entuziasmat pe spectatorii aflați în tribunele stadionului Progresul în zilele de 19, 20, 21 și 22 mai 1967. Atunci România (cu Ion Țiriac și Ilie Năstase în formație) a trecut pe lîngă victorie în fața echipei Spaniei, condusе de „vrăjitorul" Manuel Santana. Am pierdut cu 2—3, dar puteam să cîștigăm cu 3—2, dacă Ilioară Năstase n-ar fi avut momente de ezitare în meciul său cu jucătorul spaniol nr. 2, Juan Gisbert. Să precizăm. Echipa noastră conducea cu 2—1, după frumoasele victorii realizate de Țiriac la Gisbert și de cuplul Țiriac—Năstase în fața faimoșilor Santana—Arilla. A urmat jocul de simplu Năstase contra Gisbert. După un start nesigur al românului, meciul se întrerupe din cauza ploii și, după reluare, spaniolul se distanțează cu 6—3, 4—6, 9—7, 5—4. Conduce în ultimul ghem cu 40—15 (mecibol). Năstase atacă ultima minge, vine în față, dar Gisbert cu o mișcare — care a părut tuturor nedibace — reușește să-și depășească adversarul la fileu. Victorie spaniolă ! L-am văzut în acel moment pe Juan Gisbert chircit de durere, strîngîndu-și încheietura mîinii drepte. Ce se întîmplase ? Cu ultima minge cîștigată, spaniolul și-a scrîntit brațul ! El avea să nu mai joace două luni în competiții, după aceea. Ultimul joc al întîlnirii, cel dintre Țiriac și Santana, n-a putut readuce României șansa pierdută. „Manolo" era atunci de netrecut.

Aci — în mod hotărît — a fost noroc de o parte și ghinion de cealaltă...

După 68 de ani de existență și 57 de ediții, scînteierile „Cupei Davis" sînt pentru prima oară întunecate de nori amenințători. În lumea tenisului s-au produs serioase perturbații, ce par a răsturna cu totul vechile reguli și tradiții. A fost legalizat sistemul „Open", Wimbledon-ul și alte mari turnee și-au deschis porțile și pentru jucătorii profesioniști, altă dată huiliți. Așa s-a făcut că australianul Ken Rosewall a revenit la Roland Garros cu o victorie după 15 ani, iar compatriotul său Rod Laver a știut să dovedească ineficiența tuturor clasamentelor din ultimii ani, triumfînd la Wimbledon cu aceeași dezinvoltură ca și în 1962, cînd părăsea scena tenisului amator.

Acum, se vorbește și despre o Cupă Davis-„open". Ce va fi aceasta ? Vor fi reintegrați echipelor naționale jucătorii profesioniști care, practic, au abandonat activitatea competițională în favoarea angajamentelor la spectacolele de circ. Vor juca din nou Laver și Newcombe pentru Australia, Ralston și Bucholz pentru S.U.A., vor reveni în arenă peruvianul Olmedo, englezul Taylor, sud-africanul Drysdale, iugoslavul Pilici. Concurența pentru „Cupa Davis" va fi mai puternică, în schimb frumusețea întrecerii va scădea, poate. Sau — mai curînd — va fi o altă Cupă, organizată pe alte principii, care va anima pe toți așii tenisului. În fond, pe postamentul „Cupei Davis" nu mai rămăsese decît un singur loc liber, pe care a fost înscrisă acum echipa cîștigătoare a ediției 1968. Poate că ea va fi și ultima.

Atunci, cercul se va fi închis. Iar bătrîna „Cupă Davis" va deveni din nou ceea ce fusese la început : o simplă salatieră.

Radu VOIA

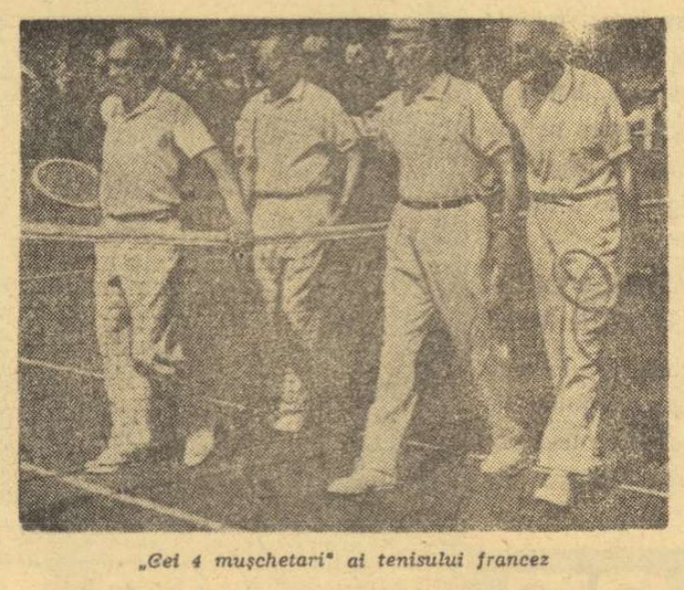

„Cei 4 mușchetari" ai tenisului francez

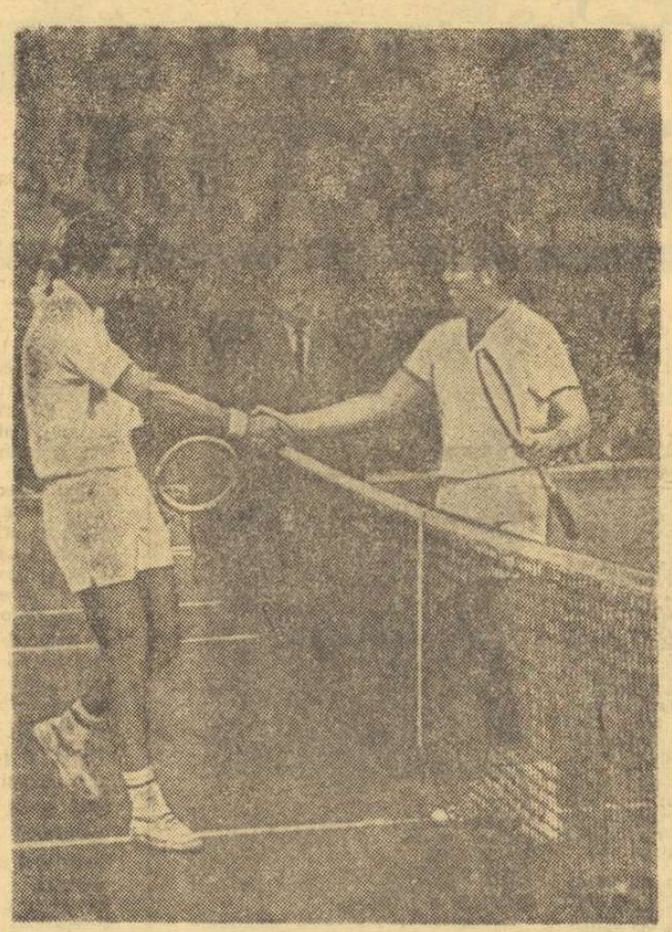

Țiriac și Santana, după meciul de la București — 1967

UN PIONIER AL CICLISMULUI ROMÂNESC

Istoria invenției bicicletei începe la 1789, cînd francezul de Sivrac a avut ideea de a adapta roți unui... cal de lemn. Apoi, de-a lungul a aproape 70 de ani, s-au adus numeroase modificări „invenției" lui de Sivrac, pînă cînd „calul de lemn cu roți" a devenit bicicletă. N-a trecut multă vreme și în 1868 a fost dat... startul în competițiile cicliste care aveau să cunoască an de an o popularitate crescîndă, comparabilă doar cu aceea a fotbalului. Prima vedetă a ciclismului, englezul James Moore, — o fi rudă cu „Sfîntul" ? — învingătorul primei curse cicliste (care a avut loc la 31 mai 1868 în parcul Saint Claude) este deci marele înaintaș al asilor pedalei de astăzi, Jacques Anquetil, Eddy Merckx, Felice Gimondi, Rik van Looy...

Fără îndoială însă, marea epopee a ciclismului începe în anul 1903, o dată cu prima ediție a „Turului Franței" organizată de „papa Desgrange" sub egida ziarului său „l'Auto".

★

Ajunși aici, vom părăsi firul istoriei ciclismului mondial — legat, după cum se vede, puternic de istoria sportului cu pedale francez — pentru a reveni pe meleagurile noastre. Cu un an înainte de a se semna „certificatul de naștere" al Turului Franței, în 1902, un elev al liceului Vasile Alecsandri din Galați, pe nume Constantin Asian, în vîrstă de 12 ani, se dedică cu trup și suflet acestui frumos sport. Participă, alături de alți inimoși suporteri ai ciclismului, la organizarea primelor curse din orașul de pe malul Dunării. Ambiția lui este dublată de talent, astfel că se numără mai întotdeauna printre premianții curselor cicliste, deși la start se aflau și sportivi mai în vîrstă, tradați de... mustața foarte la modă în acea vreme.

În anul 1906, Constantin Asian are posibilitatea să plece la Paris și să-i vadă pe velodromul „Parc des Princes" pe așii zilei, francezul Jacquelin și americanul Major Taylor — supranumit „negrul zburător".

Revenit în țară, C. Asian are capul plin de planuri și o dorință teribilă de a contribui la ridicarea ciclismului românesc pe primele trepte ale afirmării sale. El formează o societate sportivă a elevilor în care, firește, ciclismul este pe primul plan. Condițiile de progres sînt însă improprii. Așa că...

În toamna anului 1910, Constantin Asian pleacă din nou la Paris pentru a urma cursurile Școlii centrale de ingineri civili și se înscrie în secția de ciclism a clubului sportiv P.U.C. Neavînd însă „un antrenor serios", pleacă la „Velo Club le Valois" pentru a se pregăti sub supravegherea lui Paul Ruinard. El concurează însă sub culorile României, neadmițînd nici un alt compromis. Între anii 1911 și 1914 C. Asian a participat la competițiile de pe velodromul Buffalo, al cărui proprietar nu era altul decît Tristan Bernard.

La 20 august 1914, chemat de gloanța războiului, C. Asian își întrerupe studiile și vine în țară. Este înrolat ca ofițer. Își reia activitatea în anul 1920, cînd întemeiază „Clubul ciclist Galați", cu secții de pistă și șosea. Sub supravegherea și din inițiativa lui se construiește aici un velodrom de pămînt cu o pistă de 500 m.

1922. Se desfășoară „Circuitul Moldovei" pe ruta Galați — Focșani — Bîrlad — Galați. Un an mai tîrziu are loc la Galați primul campionat național de viteză pe pistă, cîștigat de Gh. Ursănescu. În peregrinările sale ulterioare, C. Asian contribuie efectiv la construirea pistelor de pămînt de la Brăila și Focșani și este membru fondator al cluburilor cicliste din Brăila, Focșani și Bacău, precum și al clubului „Metropola" din București. Pasiunea lui pentru ciclism s-a concretizat și în contribuția adusă la pregătirea unor cicliști de renume ai țării : V. Negrescu, V. Marmocea, N. Oteleanu (Brăila), N. I. Țapu, C. Niculici (București). La clubul sportiv Steaua (1948—1951) el a pregătit, de asemenea, valori ale ciclismului nostru printre care și pe Vasile Oprea și Octavian Amza.

★

Cuprins între Cernegura, Cozla și Pietricica, orașul Piatra Neamț este astăzi unul dintre cele mai moderne din țară. Avînd în vecinătate Săvinești și Roznovul, salba de hidrocentrale de pe Bistrița și gaterele care taie lemnul adus de pe înălțimile Ceahlăului, orașul Piatra Neamț te întîmpină cu blocuri svelte și elegante, unele cu 15 etaje. Cine poate oare aprecia mai bine aceste profunde transformări pe care le-a cunoscut vechiul oraș moldovenesc, clădit chiar pe fundațiile cetății lui Ștefan cel Mare, decît bătrînul și totuși veșnic tînărul Constantin Asian. Profesor pensionar el cutreieră orașul pentru a înregistra fiecare înnoire.

L-am găsit, iarna trecută, înotînd prin troiene, gata să-și ofere ajutorul la orice acțiune. Rămas, la 78 de ani, un mare pasionat al sportului, tov. Asian ne-a povestit cu amabilitate multe lucruri interesante. Unele dintre ele le-ați citit pe parcursul acestui reportaj. Altele vor servi la alcătuirea unei istorii a ciclismului românesc, iar ultimele vi le redăm ca final : „Ciclismul mondial a cunoscut trei epoci : de aur — pînă la primul război mondial, comercială — pînă în anii 1955—1956 și a recordurilor — în prezent. L-am urmărit fiindcă mi-a fost drag și-l simt pulsînd în vine o dată cu sîngele. Aș vrea să-mi pot oferi sfaturile unor cicliști din orașul nostru. Sper s-o pot face..."

Hristache NAUM

DACĂ M-AȘ MAI NAȘTE O DATĂ !

Cincisprezece ani de performanțe neegalate : Iolanda Balaș.

Treizeci de ani de sport : Constantin Herold. Treizeci de ani de profesorat și cîștigări de viitoare maeștre ale handbalului : Dumitru Colibași.

O muncă neîntreruptă, cu pasiune și sacrificii, cu eșecuri și succese. Aceasta este, ca în știință sau artă, marea dăruire a marilor chemați.

Întrebați ce ar face dacă s-ar mai naște o dată ei, toți, oamenii fără duminici și fără nopți calme, ne-au spus : „Din nou același lucru, dar cu și mai multă pasiune".

MIȘCARE, CÎT MAI MULTĂ MIȘCARE !

Se pare că oamenii încep să-și dea seama că în secolul nostru, secolul atîtor prefaceri și revoluții tehnice, au nevoie de mișcare, de cît mai multă mișcare.

Argumentele sînt infinite : sănătate, educație, recreație, antidot împotriva efectelor negative ale automatizării, terapeutică, longevitate...

Popoarele se străduiesc în prezent să dea dezlegare educației fizice și sportului de masă.

Nu numai medaliile olimpice de aur și campionatele mondiale dovedesc sănătatea și educația sportivă a unei națiuni, cît mai ales milioanele de oameni care fac singuri mișcare, așa cum se spală pe dinți, ascultă o simfonie.

CAMPIONI SPORTIVI—LAUREAȚI AI PREMIULUI NOBEL

Trei oameni de știință. Doi scriitori. Un mare om politic. Toți șase laureați ai Premiului Nobel. Și totuși, în tinerețe, foști campioni sportivi.

Iată încă un argument împotriva prejudecăților absurde ale celor care nu cred încă în valoarea sportului.

Trei oameni de știință : Niels Bohr și Frederic Joliot Curie — talentați jucători de fotbal, Nansen — schior de fond și campion mondial de patinaj viteză.

Doi scriitori : Hemingway și Camus — unul mare vînător și pescar, celălalt portar de fotbal.

Un om politic : Philip Noel Baker — locul II la Olimpiadă, la 1 500 m.

NANSEN

Într-unul din parcurile orașului Oslo, milioane de oameni vizitează astăzi corabia ca o coajă de nucă, „Fram". Dar, cu ani în urmă, cînd Nansen a cerut să o construiască și să pornească cu ea spre Polul Nord, oamenii l-au socotit nebun.

Ca să îndrăznești să străbați întinsurile de gheață ale „nopții albe", cum se spunea, și să navighezi, este nevoie și de pricepere și de rezistență.

Nansen le-a avut pe toate, deopotrivă. De unde ? Din sportul de performanță ! Încă din tinerețe, acest viitor neînfricat explorator polar și savant de renume (Premiul Nobel — 1922), fusese de douăsprezece ori campion de schi-fond al Norvegiei și, așa cum scrie A. Talanov în biografia lui Nansen, campion mondial de patinaj viteză (Nansen ed. I 1961, p. 27).

Inițiu lui dovadă de îndrăzneală a fost traversarea Groenlandei cu schiurile : 560 km pe un ger de —50°, timp de 65 de zile (1888). În muzeul schiului de la Holmenkollen, stau și astăzi mărturie gloriosă, schiurile cu care Nansen și cei cinci însoțitori ai săi (doi norvegieni și trei laponi) au străbătut zi și noapte munții cu zăpezi și gheață ai Groenlandei (altitudine maximă 2 700 m).

Fără schiuri, fără cunoașterea perfectă a sporturilor de iarnă și fără calitățile pe care acestea le dezvoltă, Nansen ar fi putut pieri de zeci de ori pe vastele și nepătrunsele tărîmuri albe. În jurnalul de bord al călătoriei la Polul Nord, Nansen notează : „De azi înainte toți oamenii vor trebui să schieze două ceasuri pe zi, de la unsprezece la unu. Ființa dintre noi nu au practica schiurilor ; în caz de retragere nedibăcia lor ar fi pentru noi toți o pricină de mari primejdii".

Tot schiului îi datorează Nansen atingerea celui mai înaintat punct la care ajunsese în 1895 piciorul omenesc : 86°15' latitudine nordică.

Cărțile „Spre pol" și „Pe schiuri peste Groenlanda" ale lui Fridtjof Nansen cuprind epopeea unui mare cutezător. Dar și a unui mare sportiv.

BOHR

Danezii au o istorie puțin cunoscută. Dar despre vikingi știe toată lumea cîte ceva. Temerari navigatori, oameni de acțiune și caracter, danezii au simțul „neastîmpărului și al ideilor noi".

Încă înaintea sistemului suedez al lui Ling, Nachtegall a creat primul sistem de gimnastică al țărilor nordice și de la el a trecut și la celelalte, pe atunci regate unite.

Danemarca n-a dat lumii prea multe nume mari ; romancierul Andersen Nexö, Andersen — povestitorul, Johanes Jensen, poet, laureat Nobel în 1940, exploratorul Peter Frenchen. Iar lui Shakespeare subiectul pentru Hamlet...

Dar din nici o istorie modernă a fizicii și din nici o enciclopedie nu lipsește numele danezului Niels Bohr, om de știință consacrat, de două ori laureat al Premiului Nobel (în anii 1922 și 1957) pentru cercetările și studiile sale asupra structurii atomului și fisiunii nucleare.

Niels Bohr — închipuiți-vă ! — a fost în tinerețe un foarte bun jucător de fotbal și, după aceea, mulți ani la rînd, centrul atacant al echipei sale naționale.

FREDERIC JOLIOT CURIE

Cred că nimeni dintre noi nu ar fi gîndit vreodată că marele fizician Joliot Curie, laureat al Premiului Nobel în anul 1935 și totodată primul laureat al Premiului Lenin pentru pace (1951), a trebuit, la 17 ani, să aleagă între fotbalul profesionist și știința mondială.

Dar, să ne întoarcem în timp. Într-o zi de vară, la Amiens, în meciul de fotbal de juniori Franța — Anglia, Frederic Joliot a jucat atît de bine încît i s-a făcut oferta de a deveni fotbalist, un mare fotbalist al Franței. (I. Ghimeșan : Joliot Curie 1961, p. 35).

Avea pe atunci 17 ani și o pasiune nestăpînită, ca și mai tîrziu de altfel, pentru tot ceea ce este luptă, întrecere, victorie. Joliot a ales.

Așadar, Joliot Curie n-a devenit o glorie a fotbalului. Dar el a rămas toată viața îndrăgostit de sport, de mișcare. În orele libere, puținele lui ore libere, a făcut excursii, a pescuit, iarna schia și — mirați-vă ! — practica cu plăcere judo, cu prietenul său Pierre Biquard.

HEMINGWAY

Neastîmpărat și frenetic, Ernest Hemingway parcurge continente și face experiențe de viață. În tinerețe a luptat în Europa, pe frontul italian, unde a și fost rănit.

S-a îndrăgostit de Spania și de corride. Și-a făcut prieteni buni printre toreadori, a vînat lei în Africa. Și mai ales a pescuit.

Copilăria sa din America, în preajma lui Waloon Lake, înconjurat de păduri locuite de indieni, l-a învățat să iubească natura, pescuitul, vînătoarea.

Deși avea un genunchi de platină, amintire a războiului din Europa, se mișca cu îndemînare și voluptate. Admira boxul pentru îndrăzneală și precizie. Ca vînător gregea foarte rar țința. Această precizie și simplitate caracterizează de fapt și scrisul său, dialogul său unic.

Marea sa pasiune însă, în afara Spaniei, pe care și-ar fi dorit-o țară natală, rămîne pescuitul. Premiul Nobel primit în anul 1954 se datorează în bună parte și nemuritoarei sale nuvele „Bătrînul și marea".

Hemingway era atît de priceput în arta pescuitului (astăzi și el sport de competiție), încît a realizat în acvarii speciale deosebite de pești care-i poartă numele, iar în întreceri s-a dovedit totdeauna un pescar foarte îndemînatic.

CAMUS

Camus nu este întîiul scriitor francez care a simțit chemarea stadionului și a mers spre el. Jean Giraudoux, marele dramaturg, jucat astăzi pe toate scenele lumii, alergase în tinerețe, ca elev, 400 m în aproape 50 de secunde și a fost, la vremea lui, un excelent rugbyst.

Henri de Montherlant se devotase fotbalului, iar Marcel Berger și Pierre Mac Orlan rugbyului, Gilbert Prouteau, săritor de triplu, recordman al Franței, este azi poet, scenarist, romancier. Toți aceștia au scris pagini unice de antologie, care o dată tot vor fi strînse de o minte ageră și un suflet sensibil.

Ce este însă cu Camus ? Știați desigur că el este autorul romanului tradus și în limba română „Ciuma", lucrare care a hotărît și ea, precum „Bătrînul și marea" pentru Hemingway, acordarea Premiului Nobel pentru literatură, în 1957.

Deși avea o sănătate șubredă, sau poate tocmai de aceea, Camus a îndrăgit mișcarea. Pentru el, soarele, natura, au fost profunda înțelepciune a vieții. Cum plastic spunea un critic, Camus era un solar, un sensibil la mirajul luminii. „Iubesc viața aceasta cu pasiune — scrie Camus — și vreau să vorbesc de ea în libertate... Mi s-a spus adesea : n-avem pentru ce să fim mîndri. Ba da, avem : soarele acesta, marea aceasta, inima mea tresărînd de tinerețe, trupul meu cu gust de sare și imensul decor în care gîngășia și gloria se întîlnesc în galben și albastru". Zvelt, brun, îndrăgostit de studiu, de mare și de fotbal, el și-a împărțit anii tinereții între școală și stadion.

Camus, acest spirit subtil și uneori contradictoriu, unul din creatorii existențialismului și partizan curajos al Rezistenței, a coborît pe stadion și a devenit portarul echipei universitare din Alger. Pare greu de crezut, dar să nu ne mirăm, Camus este alături de Niels Bohr și Joliot Curie un fotbalist și... un laureat Nobel.

BAKER

Finalist al probei de 1 500 m la Olimpiada de la Stockholm din 1912, Philip Noel Baker a fost la un pas de a deveni campion olimpic în aceeași probă, la Olimpiada următoare (Anvers 1920).

Timpul realizat de el pe această distanță (4:02,0), desigur nu mai emoționează astăzi, cînd performanțele au atins limite aproape neverosimile, dar acesta este destinul fiecărui record, de-a lungul timpurilor.

În anul 1959 el a primit Premiul Nobel pentru pace. Philip Noel Baker este aceeași persoană cu vestitul deputat laburist al parlamentului englez.

Baker continuă peste ani tradiția sportivă engleză, care a sărbătorit cu cîțiva ani în urmă a 100-a ediție a întrecerii de canotaj Oxford — Cambridge și o sută de ani de la prima întrecere de atletism din lume.

Aceeași Anglie care i-a făcut Sir, pe Stanley Matthews, pe Francis Chichester, navigatorul solitar.